

Då nemligen Samvetet, eller Guds dag
fordrar hjärtats fullkomliga renhet
så fordras Egentätförklarheten det
samma: men då dagen är en tukt
mestare till christen, d. v. s. Samvetet
hindrar icke försoningen, utan hellre älg-
ger, tvingar syndaren, att försona sig
med Gud och människor: så håller sig
Egentätförklarheten derom, och säger:
huru kan du i ett så uselt och förfäfladt
tillstånd, blifva försonad med Gud. Du vet
ju, att Frälsaren är en helig Person: Han
tar icke emot några djellan. Huru må-
ste arbeta på din förbättring, på din
hjelpsel o. s. v.

1759. Själafrienden vet nog, att människan
genom den frubetlösa striden blir hel-
mattad; genom att falla frinena, som
äro onöd hela förgifven, bli människan
till slut, så snatt, att hon icke orkar gå
till sin Fader. Och derföre är det också
mangon vandringsman, som tröttnat
under dagen, och somner frång Allt
iherr, faller till baks i sökerhetens till-
stånd, och tänker, att hela väckelsen
var en dröm, en synvilla eller ett in-
billningens foster, ett Satans bedrägeri.

1760. En ungefärligen snävt en väckt
människa förstå liknelsen om den
förlofde Sonen; och det är ingen
Bibeltolkare som icke medgifven
att liknelsen framställer bilden af
en botfärdig syndare som snatt
genom Jesus ängar, bättring och
en levande Tro, fåka försoning
med Gud. men liknelsen

för förklaras så, att den botfärdige
där verkligen känner igen sig.

1777. mangen Bibeltolkare, som själv kan
den nedriska dygderna till Salighets grund,
förklarar liknelsen om den förlofde Sonen
Salunda: att den förlofde sonen är en men-
ska, som fått denna världens goda, jordiska
Egodelar, och världiska fröjder (Gerlats Uppgä)
d. v. s. äro allena världiska fröjder, utan
äro förmågan att draga vitt och nytt till
dem: men genom utsvärningar och läst
har den förlofde Sonen. Hållat bort sin
förmågan, och kanne äro en kort bort
hälpa. Men huru mangen läsare är det
nu för tiden, som blir kristen derigenom
att han kommit på allt det? Det är kanne
en och annan, som himlen, att han lefnat
ärovärdigt, och börjar att lefva mera ordent-
ligt. När hjälpa fattigdomen hindrar ha-
den att lefva på ärovärdigt som förr. En
sadan blir då nyfäst, ordentlig, frarsen
m. m. Detta är vitt en förbättring, som själv
va det naturliga förnimmellet gillas.
1778. En sådan omvändelse gillas helare
denns både den, som har dygden till Salighets
grund, och vadat äro fördrar en sådan
Christendoms strängen läsare och lyftning
Christendoms strängen läsare och lyftning
blir också verkligen nyfäst, ordentlig och
frarsen, sedan han kommit på allt det.
Det är också mangon som tror sig blifva
en kristen genom den egna bättringen,
men en sådan Christendoms framvisningen
vara tillräcklig på denna värld, och
huru det går ritti den kommande, vet
man icke. Forskarna, som genom den
egna bättringen, hade blifvit Guds barn

Då nämligen samvetet, eller Guds lag
fordrar hjärtats fullkomliga renhet
så fordras Egenfärdigheten det
samma: men då lagen är en tukt
mestare till kristenheten, d. v. s. samvetet
hindrar icke försoningen, utan hellre öfver-
ger, tvingar hjertan, att försona sig
med Gud och människor: så förtälar sig
Egenfärdigheten desmåt, och säger:
huru kan du i ett så uselt och förfäfladt
tillstånd, blifva försonad med Gud. Du vet
ju, att Frälsaren är en helig Person: Kan
tar icke något några bjeslar. Huru må-
ste arbeta på din förbättring, på din
hjelpsel o. s. v.

1759. Själslifvanden vet nog, att människan
genom den frubetlösa striden blir heli-
mattad; genom att alla sinerna, som
äro ondska helt förgifvna, bli människor
till slätt, så snart att koniuke, orkar gå
till sin Fader. Och därför är det också
mångan vandring om, som tröttnar
under lagen, och somnar frögen att
ihop, faller till bakor i fäkerhetens till-
stånd, och tänker, att hela väckelsen
var en dröm, en synvilla eller ett in-
billningens foster, ett Satans bedrägoni.

1756. En ungefärligen snävt en väckt
människa förtälar liknelsen om den
förlofede Sonen; och det är ingens
Bibeltalkare som icke medgifven
att liknelsen framställer bilden af
en botfärdig hjertan som, snävt
genom sinne ånget, bättring och
en levande Tro, såka försoning
med Gud. men liknelsen

för förklaras så, att den bätjande
där verkligen känner igen sig.

1757. Många Bibeltalkare, som hellt kan
den hedriska dygden till Salighet grund
förklarar liknelsen om den förlofede Sonen
Salunda: att den förlofede Sonen är en men-
ska, som fått denna världens goda, jordiska
Egodelar, och världiska fröjder (Gerlats Uenpae)
d. v. s. icke allena jordiska fröjder, utan
äfsen förmågan att draga vinst och nytta af
dem: men genom utspäringar och släpni-
het den förlofede Sonen, släpni
förmågan, och kanske äfsen förtört
hälpa. Men huru många släpni
nu för tiden, som blir kristen derigenom
att han kommit på obestånd? Det är kanske
en och annan, som pinns, att han lefnat
afvändigt, och börjar att lefva mera ordent-
ligt, när hjälpa fattigdomen hindrar ha-
den att lefva så afvändigt som förr. En
sadan blir då nyfödd, ordentlig, framsyn
m. m. Detta är vitt en förbättring, som hellt
1743. En sådan omvändelse gillas.

den både den, som har dygden till Salighet
grund, och vad jag vill fordras en sådan
Christendoms strängen släpni och lyckning
blir också verkligen nyfödd, ordentlig och
framsyn, sedan han kommit på obestånd.
Det är också många som tror sig blifva
en kristen genom den egna bättringen,
men en sådan Christendoms kan ingens
vara tillräcklig på denna värld, men
huru det gör uti den kommande, vet
man icke. Forskarna, som genom den
egna bättringen, hade blifvit Guds barn